

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Dalawampu't Walo

Mga Pader

Jeff Pippenger

2023-12-23

Kumakatawan si Nebukadnezar sa pasimula ng Adventismo, ng Estados Unidos, ng sungay na Protestante, at ng sungay na Republikano. Kumakatawan si Belsasar sa wakas ng lahat ng mga linyang ito.

Kinakatawan ni Nebuchadnezzar ang kasaysayan ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel mula 1798 hanggang 1844, gayundin ang pasimula ng paghuhukom ng pagsisiyasat ng Diyos. Ang kaniyang patotoo ay kaayon ng Daniel kabanata 1. Kinakatawan ni Belshazzar ang kasaysayan ng mensahe ng ikatlong anghel mula 1989 hanggang sa batas sa Linggo, at ang pasimula ng pagpapatupad ng hatol ng Diyos. Ang kaniyang patotoo ay kaayon ng Daniel kabanata 1 hanggang 3.

Minamarkahan ni Nebukadnezar ang wakas ng “pitong panahon” na sumapit sa hilagang kaharian ng Israel noong 1798, nang maibalik sa kaniya ang kaniyang kaharian matapos mabuhay na may puso ng hayop. Nagpapatuloy ang kaniyang patotoo hanggang sa pagbubukas ng paghuhukom na may pagsisiyasat sa katapusan ng “pitong panahon” na sumapit sa timugang kaharian ng Juda noong 1844. Sa kaniyang patotoo, ang salitang “oras” ay kumakatawan sa mensahe ng oras ng paghuhukom ng unang anghel, at gayon din, kumakatawan sa pagdating ng mensaheng iyon. Ang “oras” sa kaniyang patotoo ay minamarkahan ang kapwa 1798 at 1844, na kapwa kumakatawan sa pagwawakas ng unang poot at ng huling poot, ayon sa pagkakasunod-sunod.

Ang wakas ni Belshazzar ay minarkahan ng mahiwagang sulat-kamay na katumbas ng dalawang libo't limang daan at dalawampu. Ang “pitong panahon,” kahit ito'y inilalarawan bilang isang “oras,” isang “pagkakapangalat,” o “dalawang libo't limang daan at dalawampu,” ay isang sagisag ng paghatol. Ang paghatol kay Nimrod ay isang “pagkakapangalat,” ang kay Nebuchadnezzar ay “pitong panahon,” at ang kay Belshazzar ay dalawang libo't limang daan at dalawampu. Nang hatulan ni Nebuchadnezzar ang tatlong mararangal, ipinainit niya ang hurno nang “pitong ulit” higit sa karaniwan.

Ang paghuhukom ng “pitong panahon” ay tinandaan ng pagdating ng unang mensahe, at ng pagdating ng ikatlong mensahe. Nagsimula ang katapusan ng Adbentismo ng mga Millerita noong 1863 sa pagtanggì sa doktrina ng “pitong panahon,” at makalipas ang isandaang dalawampu't anim na taon, noong 1989, dumating ang “panahon ng kawakasan” para sa kasaysayan ng ikatlong anghel. Ang isandaang dalawampu't anim ay isang sagisag ng “pitong panahon”; kaya't ang katapusan ng kilusan ng unang anghel noong 1863 hanggang sa pasimula ng kilusan ng ikatlong anghel noong 1989 ay pinagdugtong ng “pitong panahon” sa pamamagitan ng sagisag na isandaang dalawampu't anim.

Gayunman, ang patotoo ng pagbagsak ni Belshazzar sa ika-limang kabanata ng Daniel ay nagtuturo na walang sinuman ang makakakita sa hatol ng “pitong panahon,” bagaman ito’y nakasulat sa “pader”. Para sa Republikanong sungay, ang hatol ay nakasulat sa “pader ng paghihiwalay ng simbahan at estado” ni Thomas Jefferson, at ito’y inaalís sa ika-limang kabanata ng Daniel. Para naman sa tunay na Protestanteng sungay, ang hatol ay nakasulat sa dalawang sagradong tsart na nakasabit sa “pader” upang yaong bumabasa nito ay tumakbo. Ngunit sa pagkabalag ng Laodicea, hindi matalos ang mga salita. Sa kapwa pagkakataon, ang mga salita ng hatol ay kumakatawan na kapwa ang tunay na Protestanteng sungay at ang Republikanong sungay ay tiningbang sa mga timbangan at nasumpungang kulang. Ang salaysay tungkol kay Belshazzar ay may mensahe para sa Republikanong sungay, na kumakatawan sa mga bansa ng sanlibutan.

"Sa kasaysayan nina Nebukadnezar at Belsasar, ang Diyos ay nagsasalita sa mga bansa ng kasalukuyang panahon." Signs of the Times, Hulyo 20, 1891.

Ang kasaysayan ni Belshazzar ay may mensahe rin para sa Protestantong sungay, na kumakatawan sa mga tao ng sanlibutan.

"Sa kasaysayan nina Nebukadnezar at Belsasar, nangungusap ang Diyos sa mga tao sa kasalukuyan." Bible Echo, Setyembre 17, 1894.

Ang kasalanan ni Belshazzar ay kumakatawan sa kasalanan ng kapuwa sungay ng halimaw na mula sa lupa. Ang kasalanan ng alinman sa mga sungay ay nasusumpungan sa kanilang pagtanggap sa kanilang mga saligang katotohanan, bagaman may ganap silang kaalaman sa mga katotohanang iyon. Ang Republikanong sungay ay mananagot sa liwanag ng Saligang-Batas, at sa pasimulang kasaysayan nang likhain ang banal na dokumentong iyon, subalit mula noon ay unti-unti itong itinakwil. Kapag ang bansa ay magsalita gaya ng dragon, ang simbolikong pader ng paghihiwalay ng simbahan at estado ay naalis na. Para naman sa tunay na Protestantong sungay, ang liwanag mula sa kasaysayan ng mga mensahe ng unang at ikalawang anghel, nang itatag ang mga saligan, ay unti-unting itinakwil, at patuloy pang lalong itatakwil, hanggang sa ang "pader" ng kautusan ng Diyos ay, sa kahuli-hulihan, tuluyan ding itatakwil.

Ipinakikita rito ng propeta ang isang bayan na, sa panahon ng pangkalahatang pagtalikod sa katotohanan at katuwiran, ay nagsisikap na ibalik ang mga prinsipyong siyang saligan ng kaharian ng Diyos. Sila ang mga tagapag-ayos ng siwang na nagawa sa kautusan ng Diyos—ang bakod na inilagay Niya sa palibot ng Kanyang mga hinirang para sa kanilang pag-iingat—at ang pagsunod sa mga tuntunin nitong katarungan, katotohanan, at kalinisan ay magiging kanilang walang hanggang pananggalang.

"Sa mga salitang may kahulugang hindi mapagkakamalian, itinutukoy ng propeta ang tiyak na gawain ng natitirang bayang ito na nagtatayo ng pader. ‘Kung iyong iurong ang iyong paa sa araw ng Sabat, sa hindi paggawa ng iyong kaluguran sa Aking banal na araw; at tawagin mong kaluguran ang Sabat, ang banal ng Panginoon, kagalang-galang; at iyong pararangalan Siya, na hindi ginagawa ang sarili mong mga lakad, ni hinahanap ang sarili mong kaluguran, ni nagsasalita ng sarili mong mga salita: kung magkagayo’y malulugod ka sa Panginoon; at pasasakayin kita sa mga matataas na dako ng lupa, at pakakanin kita ng pamana ni Jacob na

iyong ama: sapagkat ang bibig ng Panginoon ang nagsalita nito.' Isaias 58:13, 14." Mga Propeta at mga Hari, 677, 678.

Ang biblikal na metodolohiyang inihayag ng mga anghel kay William Miller ay kumakatawan sa mga kautusang propetiko ng Diyos, at hindi tulad ng sinaunang Israel, ang makabagong Israel ay itinalagang maging mga tagapag-ingat hindi lamang ng kautusan ng Sampung Utos kundi pati ng mga propesiya.

Tinawag ng Diyos ang Kaniyang iglesia sa panahong ito, gaya ng pagtawag Niya sa sinaunang Israel, upang tumindig bilang ilaw sa sanlibutan. Sa pamamagitan ng makapangyarihang pamutol ng katotohanan—ang mga mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel—Kaniyang inihawalay sila mula sa mga iglesia at sa sanlibutan upang dalhin sila sa banal na pakikipaglapit sa Kaniya. Ginawa Niya silang mga tagapag-ingat ng Kaniyang kautusan, at ipinagkatiwala Niya sa kanila ang mga dakilang katotohanan ng propesiya para sa panahong ito. Gaya ng mga banal na kapahayagang ipinagkatiwala sa sinaunang Israel, ang mga ito ay isang banal na pagkatiwala na dapat ipahayag sa sanlibutan. Ang tatlong anghel ng Apocalipsis 14 ay kumakatawan sa mga taong tumatanggap sa liwanag ng mga mensahe ng Diyos at lumalabas bilang Kaniyang mga kinatawan upang iparinig ang babala sa buong kahabaan at kalaparan ng sanlibutan. Sinasabi ni Cristo sa Kaniyang mga tagasunod: 'Kayo ang ilaw ng sanlibutan.' Sa bawat kaluluwang tumatanggap kay Jesus, ang krus ng Kalbaryo ay nagsasalita: 'Masdan ang kahalagahan ng kaluluwa: "Humayo kayo sa buong sanlibutan, at ipangaral ninyo ang ebanghelyo sa bawat nilalang.'" Walang anuman ang dapat pahintulutang hadlangan ang gawaing ito. Ito ang pinakamahalagang gawain para sa kapanahunan; ito'y dapat umabot na kasinglawak ng kawalang-hanggan. Ang pag-ibig na inihayag ni Jesus para sa mga kaluluwa ng mga tao sa pamamagitan ng sakripisyong Kaniyang ginawa para sa kanilang katubusan ang siyang mag-uudyok sa lahat ng Kaniyang mga tagasunod." Testimonies, tomo 5, 455.

Ang "mga dakilang katotohanan ng propesiya," na inihatid ng mga anghel at pinagtibay sa pamamagitan ng gawain ni William Miller, ay "isang banal na pananagutang dapat iparating sa sanlibutan." Ang kautusan ng Sampung Utos, ang mga batas ng kalikasan, ang mga batas ng kalusugan, at ang mga batas ng pag-aaral ng propesiya ay ibinigay ng iisang Dakilang Tagapagbigay ng Kautusan, at ang pagtanggap sa isang Utos ay pagtanggap sa lahat. Ang pagtanggap sa metodolohiyang ibinigay kay William Miller ang nagpasimula ng isang progresibong paghihimagsik na sa katapusan ay hahantong sa pagtanggap ng Adventismo sa Sabat ng ikapitong araw.

Ang Panginoon ay may usapin laban sa mga nagpapakilalang Kaniyang bayan sa mga huling araw na ito. Sa alitang ito, ang mga taong nasa mga posisyong may pananagutan ay tatahak sa isang landas na tuwirang kabaligtaran ng tinahak ni Nehemias. Hindi lamang nila mismong babalewalain at hahamakin ang Sabat, kundi sisikapin din nilang ipagkait ito sa iba sa pamamagitan ng paglilibing nito sa ilalim ng basura ng kaugalian at tradisyon. Sa mga iglesia at sa malalaking pagtitipon sa bukas na himpapawid, ihihimok ng mga ministro sa mga tao ang pangangailangang ipangilin ang unang araw ng sanglinggo. May mga kalamidad sa dagat at sa lupa: at ang mga kalamidad na ito ay darami, isang sakuna ang susunod nang sunud-sunod sa

isa pa; at ang munting pangkat ng mga may budhing tagapangingilin ng Sabat ay ituturo bilang yaong mga nagdadala ng poot ng Diyos sa sanlibutan dahil sa kanilang pagwawalang-bahala sa Araw ng Linggo.

Isinusulong ni Satanas ang kabulaanang ito upang mabihag niya ang sanlibutan. Balak niyang pilitin ang mga tao na tanggapin ang mga kamalian. Aktibo siyang nakikibahagi sa pagpapalaganap ng lahat ng huwad na relihiyon, at hindi siya uurong sa anuman sa kanyang mga pagsisikap na ipairal ang mga maling doktrina. Sa ilalim ng balatkayo ng panrelihiyong sigasig, ang mga tao, na naimpluwensiyahan ng kanyang espiritu, ay kumatha ng pinakamalulupit na mga pagpapahirap laban sa kanilang kapuwa-tao, at ipinataw sa kanila ang pinakakila-kilabot na mga pagdurusa. Si Satanas at ang kanyang mga ahente ay taglay pa rin ang gayunding espiritu; at ang kasaysayan ng nakaraan ay mauulit sa ating kapanahunan.

May mga tao na ipinasya na nila sa kanilang isip at kalooban na isagawa ang kasamaan; sa madidilim na sulok ng kanilang mga puso pinagtibay na nila kung anong mga krimen ang kanilang gagawin. Ang mga taong ito ay biktima ng sariling panlilinlang. Itinakwil nila ang dakilang tuntunin ng katuwiran ng Diyos, at sa halip nito ay nagtayo sila ng sarili nilang pamantayan; at sa paghahambing ng kanilang sarili sa pamantayang ito, idinideklara nilang banal ang kanilang sarili. Pahihintulutan sila ng Panginoon na ilantad ang nasa kanilang mga puso, upang ipamalasa sa gawa ang espiritu ng among namumuno sa kanila. Hahayaan Niya silang ipakita ang kanilang pagkapoot sa Kanyang kautusan sa kanilang pagtrato sa mga tapat sa mga kahilingan nito. Uudyukan sila ng gayunding espiritu ng panatikong sigasig na nag-udyok sa pulutong na nagpako kay Cristo sa krus; magbubuklod ang Simbahan at ang Estado sa gayunding tiwaling pagkakasundo.

Ang iglesia sa kasalukuyan ay sumunod sa yapak ng mga Hudyo noong una, na isinantabi ang mga utos ng Diyos alang-alang sa kanilang sariling mga tradisyon. Binago niya ang kautusan, sinira ang tipang walang hanggan, at ngayon, gaya noon, pagmamataas, kawalan ng pananampalataya, at kataksilan ang naging bunga. Ang kaniyang tunay na kalagayan ay inilalahad sa mga salitang ito mula sa awit ni Moises: ‘Sila’y nagpakasama; ang kanilang batik ay hindi batik ng kaniyang mga anak; sila’y isang salinlahing balakyot at baluktot. Ganyan ba ninyo ginagantihan ang Panginoon, O bayang mangmang at walang unawa? Hindi ba siya ang iyong Ama na bumili sa iyo? Hindi ba niya ikaw nilalang at pinatatag?’ Review and Herald, Marso 18, 1884.

Ang pinakahuling pagtangi sa katotohanan ng Adventismo ay nagaganap sa batas ng Linggo, sapagkat inuulit ng Adventismo ang kasaysayan ng sinaunang Israel, noong “pinakikilos ng gayunding espiritu ng relihiyosong pagkahibang na siyang nang-udyok sa nagkakagulong pulutong na nagpako kay Cristo sa krus; ang Simbahan at ang Estado ay magkakaisa sa gayunding tiwaling armonya.” Ang sunod-sunod at papatinding paghihimagsik ng Adventismo ay inilalarawan sa Ezekiel kabanata walo, sa pamamagitan ng apat na lumalalang mga karumaldumal, na propetikong nagmamarka sa apat na salinlahi ng Adventismo na nagsimula noong 1863. Ang pangwakas na karumaldumal ay ang pagyukod ng mga pinuno ng Jerusalem sa araw.

At dinala niya ako sa loobang-looban ng bahay ng Panginoon, at, narito, sa pintuan ng templo ng Panginoon, sa pagitan ng portiko at ng dambana, ay may humigit-kumulang dalawampu’t

limang lalaki, na nakatalikod sa templo ng Panginoon at ang kanilang mga mukha ay nakaharap sa silangan; at sinamba nila ang araw na nasa silangan. Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Nakita mo ba ito, O anak ng tao? Magaan ba sa sambahayan ng Juda ang paggawa ng mga kasuklamsuklam na ginagawa nila rito? sapagkat pinuno nila ang lupain ng karahasan, at muli silang nagbalik upang galitin ako; at, narito, inilalagay nila ang sanga sa kanilang ilong. Kaya't kikilos din ako sa poot; hindi ako magpapatawad, ni maaawa man; at kahit sila'y sumigaw sa aking mga tainga nang malakas na tinig, gayon ma'y hindi ko sila didinggin. Ezekiel 8:16-18.

Ang paghuhukom na isinasakatuparan sa panahong iyon ay inilalarawan sa "oras" ng paghuhukom kay Belsasar.

Si haring Belsasar ay nagdaos ng isang dakilang piging para sa isang libo sa kaniyang mga panginoon, at uminom ng alak sa harap ng sanlibo. Si Belsasar, samantalang tinikman niya ang alak, ay nag-utos na dalhin ang mga sisidlang ginto at pilak na kinuha ng kaniyang ama na si Nebucadnezar mula sa templo na nasa Jerusalem; upang ang hari, at ang kaniyang mga prinsipe, ang kaniyang mga asawa, at ang mga babae niyang kinakasama, ay makainom doon. Nang magkagayo'y dinala nila ang mga sisidlang ginto na kinuha mula sa templo ng bahay ng Diyos na nasa Jerusalem; at ang hari, at ang kaniyang mga prinsipe, ang kaniyang mga asawa, at ang mga babae niyang kinakasama, ay uminom sa mga iyon. Uminom sila ng alak, at nagpuri sa mga diyos na ginto at pilak, tanso, bakal, kahoy, at bato. Sa oras ding iyon ay lumitaw ang mga daliri ng isang kamay ng tao, at sumulat sa tapat ng kandelero sa palitada ng pader ng palasyo ng hari: at nakita ng hari ang bahagi ng kamay na sumulat. Kung magkagayo'y nagbago ang anyo ng mukha ng hari, at nabagabag ang kaniyang mga pag-iisip, anupa't lumuwag ang mga kasukasuan ng kaniyang balakang, at nagsalpuhan ang kaniyang mga tuhod. Sumigaw nang malakas ang hari na papasukin ang mga astrologo, ang mga Caldeo, at ang mga manghuhula. At nagsalita ang hari at nagsabi sa mga pantas ng Babilonia, Sinumang makabasa ng sulat na ito at maipakita sa akin ang paliwanag nito, ay dadamitan ng eskarlata, at lalagyan ng kadena na ginto sa kaniyang leeg, at magiging ikatlong pinuno sa kaharian. Nang magkagayo'y pumasok ang lahat ng mga pantas ng hari; ngunit hindi nila mabasa ang sulat, ni maipalam sa hari ang paliwanag nito. Nang magkagayo'y lubhang nabagabag si haring Belsasar, at nagbago ang anyo ng kaniyang mukha, at nanggilalas ang kaniyang mga panginoon. Daniel 5:1-9.

Sa "oras ding iyon" na sumapit ang kahatulan kay Belshazzar, inihagis sina Shadrach, Meshach, at Abednego sa pugon na pinainit upang maging "pitong ulit" na mas mainit kaysa sa karaniwan.

Ngayon, kung kayo'y nakahanda, na sa oras na inyong marinig ang tunog ng pakakak, plauta, alpa, sambuka, salterio, at giterna, at sarisaring tugtugin, kayo'y magpatirapa at sumamba sa larawang aking ginawa; mabuti: ngunit kung hindi kayo sasamba, kayo'y ihahagis nang oras ding yaon sa kalagitnaan ng hurnong nagliliyab na apoy; at sino ang Diyos na magliligtas sa inyo mula sa aking mga kamay? Sumagot si Sadrac, Mesac, at Abednego at nagsabi sa hari, O Nebucadnezar, hindi namin kinakailangang sagutin ka tungkol sa bagay na ito. Kung gayo'y, ang Diyos na aming pinaglilingkuran ay makapangyarihang magligtas sa amin mula sa hurnong nagliliyab na apoy, at ililigtas niya kami mula sa iyong kamay, O hari. Nguni't kung

hindi, maalaman mo, O hari, na hindi namin paglilingkuran ang iyong mga diyos, ni sasambahin man ang larawang ginto na iyong itinayo. Nang magkagayo'y napuno si Nebukadnezar ng poot, at nagbago ang anyo ng kaniyang mukha laban kina Sadrac, Mesac, at Abednego; kaya't nagsalita siya at nag-utos na painitin ang hurno nang pitong ulit na higit kaysa sa karaniwan nitong init. Daniel 3:15-19.

Ang "oras" ng paghatol para kay Belsasar ay yaon ding "oras" ng paghatol para kina Sadrac, Mesac at Abed-nego, at sa dalawang linyang iyon ang "pitong ulit" ay kinakatawan bilang sagisag ng paghatol na iyon. Ang tatlong mararangal ay kumakatawan sa dalawang saksi na umaakyat sa langit na may mga ulap, bilang ang watawat sa "oras" ng dakilang lindol sa Kautusan ng Linggo, at si Belsasar ay kumakatawan sa paghatol ng pambansang pagkawasak na ipinapataw sa halimaw na mula sa lupa sa gayon ding "oras."

Ipagpapatuloy natin sa susunod na artikulo ang ating pag-aaral hinggil sa paghuhukom kay Belshazzar.

Lubhang nababagabag ang aking isip ukol sa mababang antas ng kabanalan sa ating hanay. At kapag iniisip ko ang mga kapahamakang ipinahayag laban sa Capernaum, iniisip ko kung gaano pang lalong mabigat ang darating na kahatulan sa mga nakaaalam ng katotohanan at hindi lumakad ayon sa katotohanan, kundi sa ningas ng sarili nilang apoy. Sa mga oras ng gabi ay nagsasalita ako sa mga tao sa lubhang taimtim na paraan, na pinakikiusapan ko silang tanungin ang kani-kaniyang budhi: Ano ako? Ako ba ay Kristiyano, o hindi? Nabago ba ang aking puso? Nahubog na ba ng nagpapabagong-buhay na biyaya ng Diyos ang aking pagkatao? Pinagsisihan ko na ba ang aking mga kasalanan? Naipagtapat ko na ba ang mga iyon? Napatawad na ba ang mga iyon? Kaisa ba ako ni Cristo gaya ng kaniyang pagkakaisa sa Ama? Kinasusuklaman ko na ba ang dating minahal ko? Iniibig ko na ba ngayon ang dating kinapootan ko? Ibinibilang ko ba ang lahat ng bagay na pawang kawalan alang-alang sa kadakilalan ng pagkakilala kay Cristo Jesus? Dama ko ba na ako ay pag-aaring binili ni Jesucristo, at na bawat oras ay dapat kong italaga ang aking sarili sa kaniyang paglilingkod?

Nakatindig tayo sa bungad ng mga dakila at solemneng pangyayari. Ang buong lupa ay liliwanagan ng kaluwalhatian ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa mga lagusan ng dakilang kalaliman. Ang mga propesiya ay natutupad, at mga maunos na panahon ang nasa ating harapan. Ang mga dating pagtatalong waring napatahimik nang mahabang panahon ay muling mabubuhay, at lilitaw ang mga bagong pagtatalo; magkakahalo ang bago at ang luma, at ito'y magaganap nang di maglalaon. Hinahawakan ng mga anghel ang apat na hangin upang huwag munang umihip, hanggang sa maibigay sa sanlibutan ang itinakdang gawaing pagbababala; ngunit nagtitipon na ang unos, bumibigat na ang mga ulap, handang sumambulat sa sanlibutan, at sa marami, ito'y darating na gaya ng magnanakaw sa gabi.

Marami ang ngumiti at ayaw maniwala nang sabihin namin, dalawampu at tatlumpung taon na ang nakalipas, na ang araw ng Linggo ay ipipilit sa buong sanlibutan, at gagawa ng isang batas upang puwersahin ang pagtalima nito at pilitin ang budhi. Nakikita nating ito'y natutupad. Lahat ng sinabi ng Diyos hinggil sa hinaharap ay tiyak na mangyayari; wala ni isa man sa lahat ng kanyang winika ang mabibigo. Ang Protestantismo ngayon ay nag-aabot ng kamay sa kabila ng bangin upang makipagkamay sa kapapahan, at may nabubuong isang kumpederasyon

upang yurakan at pawiin sa paningin ang Sabat ng ikaapat na utos; at ang tao ng kasalanan, na sa udyok ni Satanas ay nagtatag ng huwad na Sabat—itong anak ng kapapahan—ay itataas at dadakilain upang umangkin sa lugar ng Diyos.

Ang buong langit, ayon sa ipinakita sa akin, ay nagmamatyag sa pag-usad ng mga pangyayari. Isang krisis ang malalantad sa gitna ng dakila at matagal nang tunggalian sa pamamahala ng Diyos sa lupa. May isang dakila at mapagpasiyang pangyayari na magaganap, at ito’y di-maglalaon. Kung magkaroon man ng pagkaantala, ang katangian ng Diyos at ang kaniyang trono ay malalagay sa alanganin. Bukas ang arsenal ng langit; ang buong sansinukob ng Diyos at ang mga kagamitan nito ay nakahanda. Isang salita lamang ang kailangang bigkasin ng katarungan, at magkakaroon sa lupa ng kakila-kilabot na pagpapakita ng poot ng Diyos. Magkakaroon ng mga tinig at mga kulog at mga kidlat at mga lindol at pangkalahatang pagkatiwangwang. Bawat kilos sa sansinukob ng langit ay upang ihanda ang sanlibutan para sa dakilang krisis.

Ang kasidhian ay sumasakop sa bawat makalupang sangkap; at, bilang isang bayang tumanggap ng dakilang liwanag at kagila-gilalas na kaalaman, marami sa kanila ay kinakatawan ng limang dalagang natutulog na may mga lampara, ngunit walang langis sa kanilang mga sisidlan; malamig, manhid, na ang kabanalan ay mahina at humuhupa. Habang ang isang bagong buhay ay lumalaganap at sumisibol mula sa ibaba at mahigpit na kumakapit sa lahat ng mga kasangkapan ni Satanas, bilang paghahanda sa huling dakilang tunggalian at pakikibaka, isang bagong liwanag at buhay at kapangyarihan ay bumababa mula sa itaas, at inaangkin ang bayan ng Diyos na hindi patay, gaya ng marami ngayon, sa mga pagsalangsang at mga kasalanan. Ang mga taong ngayo’y makakakita, sa pamamagitan ng mga nagaganap sa harap natin, ng malapit nang darating sa atin, ay hindi na magtitiwala sa mga imbensiyon ng tao, at madarama nila na ang Espiritu Santo ay dapat kilalanin, tanggapin, at iharap sa harap ng bayan, upang kanilang ipaglaban ang kaluwalhatian ng Diyos, at gumawa saanman, sa mga daang-liblib at sa mga daang-bayan ng buhay, sa ikaliligtas ng mga kaluluwa ng kanilang kapuwa-tao. Ang kaisa-isang Bato na tiyak at matatag ay ang Bato ng mga Panahon. Yaon lamang na nagtatayo sa Batong ito ang ligtas.

Yaong mga sa kasalukuyan ay makalaman ang pag-iisip, sa kabila ng mga babalang ibinigay ng Diyos sa Kanyang salita at sa pamamagitan ng mga patotoo ng Kanyang Espiritu, ay kailanma’y hindi makakaisa sa banal na sambahayan ng mga tinubos. Sila’y makalaman, hamak ang pag-iisip, at kasuklam-suklam sa paningin ng Diyos. Kailanma’y hindi pa sila pinabanal sa pamamagitan ng katotohanan. Hindi sila kabahagi ng banal na kalikasan, kailanma’y hindi nila nadaig ang sarili at ang sanlibutan na may mga pita at pagnanasa nito. Ang ganitong mga uri ng tao ay nasa buong ating mga iglesia, at bilang bunga ang mga iglesia ay mahina at sakitin at handa nang mamatay. Hindi dapat magkaroon ngayon ng walang malasakit na patotoo, kundi isang tiyak at tuwirang patotoo, na sinasaway ang bawat karumihan at niluluwalhati si Jesus. Dapat tayong, bilang isang bayan, ay nasa diwang naghihintay, na gumagawa at naghihintay at nagbabantay at nananalangin.

Ang mapalad na pag-asang ito ng ikalawang pagparito ni Cristo ay kailangang madalas iharap sa mga tao, kalakip ang mabibigat na realidad nito; ang paghihintay sa malapit nang pagparito

ng ating Panginoong Jesus sa kaniyang kaluwalhatian ay magbubunsod sa pagtingin sa mga bagay sa lupa bilang kawalan at walang kabuluhan. Lahat ng karangalang makalupa o pagkakakilanlang mataas ay walang halaga, sapagkat ang tunay na mananampalataya ay namumuhay na higit sa sanlibutan; ang kaniyang mga hakbang ay sumusulong tungo sa langit. Siya ay isang manlalakbay at taga-ibang-bayan. Ang kaniyang pagkamamamayan ay nasa langit. Pinipisan niya ang mga sinag ng katuwiran ni Cristo sa kaniyang kaluluwa, upang siya'y maging isang nagniningas at maningning na ilaw sa moral na kadilimang bumalot sa sanlibutan. Anong masiglang pananampalataya, anong buhay na pag-asa, anong maalab na pag-ibig, anong banal at itinalagang sigasig para sa Diyos ang nakikita sa kaniya, at anong malinaw na pagkakaiba sa pagitan niya at ng sanlibutan! 'Kaya't magbantay kayo, at laging manalangin, upang kayo'y maibilang na karapat-dapat na makatakas sa lahat ng mga bagay na ito na mangyayari, at makatayo sa harap ng Anak ng tao.' 'Kaya nga magbantay kayo, sapagkat hindi ninyo nalalaman kung anong oras darating ang inyong Panginoon.' 'Kaya't maging handa rin kayo; sapagkat sa oras na hindi ninyo inaakala ay dumarating ang Anak ng tao.' 'Narito, ako'y dumarating na gaya ng magnanakaw. Mapalad ang nagbabantay, at nag-iingat ng kaniyang mga damit.' Mga Pulyeto, 38-40.